

Hind 10 senti

VIKERKAAR

EESTI NOORSOO RAAMAT-AJAKIRI

VIII AASTAKÄIK

Nr. 31

Toimetaja M. NURMIK

Nr. 31

I. D. HANSEN

KIVIHEIN

„TÖÖKOOL“ — TALLINNAS 1933

Sügismeeleolu.

Loodus on läheneva talve ootel.

Vatikani riigi uued postmargid.

Vatikani (paavsti) riik laskis hiljuti välja uued postmargid. Mõlemad siintoodud margid kujutavad vaadet Vatikani aedadele.

I. D. HANSEN:

KIVIHEIN

Tuki.

See oli 1842. a. sügisel, kui kapten Thomson oma laeval „Elias“ kojusõitu alustas, laadungiks väärtuslikud hülgenahad ja traan. Nad asusid tookord umbes 300 meremiili Põhja-Labradorist ida poole — ookeanil.

Päeva kümme oli tihe udu ja tugev läänetuul sõitu takistanud, kuid nüüd oli meri rahulik ja ilm haruldaselt selge.

Umbes kella kaheteistkümne paiku hüüdis mees vaatekorvist:

„Hei! Väike sõiduk lõunas!“

„Ma ei näe ühtegi!“

„Muidugi, tal pole isegi purji, see näib olevat väike kajak kas Gröönimaalt või Labradorist!“

„Tont võtku! Kuidas võib küll säärane kääbus nii kaugele tulla...?“

Kapten võttis pikksilma ja uuris selle abil lõuna-horisonti. Tõesti! sääl oli kajak — kalaluist ja hülgenahust valmistatud kerge eskimopaat. Ka eskimo oli selle sees, kes näis küll olevat elutu. Kitsas kajak püsis vaid seetõttu veel, et ta ainus mõla laiade labidjate otstega oli kinnitatud risti üle paadi.

Poole tunni pärast jõudis laev kajaku ligedale.

Kapteni ja meeskonna imestuseks surnuks peetud eskimo liigutas end ja viipas abipaluvalt käega.

„Hei! Paat vette ja see vaene mees kõige kajakuga pardale tuua!“ kõlas kapteni komando.

Ja vast minuti viie pärast tõmmati eskimo ja selle järgi paat laevale.

Hää hoolitsuse all oli noor eskimo — ta võis vaevalt olla 20 aastat vana — juba mõne tunni pärast täielikult toibunud. Ta seletas viletsas, kuid siiski arusaadavas inglise keeles, et ta nimi on Tuki ja kuulub suguvõssa, keda misjonär Nain 1777. aastal ristinud.

Eskimode seisukohalt pidi Tuki olema väga ilus ja korralik noormees. Ta oli umbes poolteist meetrit pikk, tõmbi nina, väikeste kavalate silmadega, pikkade juuste, laia suu ja lameda laubaga.

Kuid kuidas sai eskimo selle tillukese paadiga nii kaugele ulgumerele? See oli kurb lugu.

Nagu ta ise kõneles, oli ta läinud hülgejahile, kust tugev läänetuul ja merehoovus teda välja ulgumerele triivis. Kestev tihe udu takistas orienteerumist. Juba kümme päeva oli kestnud see eksisõit... Ja lõpuks oli näljast ja janust nõrkenult uskunud, et sureb...

Kuid mida nüüd temaga teha? Naini tagasi viimine oli suure ajakaotuse tõttu võimatu. Tuki pidi sõitma lihtsalt „Eliase“ kodusadamasse Leithi, kust hiljem mõni laev teda Labradori võiks viia.

Tuki pidi rahulduma. Oma sõbraliku käitumise tõttu sai ta peagi terve meeskonna lemmikuks.

Nädala ja kahe päeva pärast saabuski „Elias“ Leithi...

Siin äratas eskimo oma kajakuga suurt huvi ja spekulatsioonihimulisena ta korraldas võidusõidu: ühelt poolt säälvviibiva sõjalaeva kiirsõudepaat kaheteistkümne mehega ja selle vastu Tuki oma kajakuga. Kuid asjatuiks jäid kaheteistkümne pingutused — kergesti võitis nad Tuki.

Nii oli ka teiste katsetega. Tulid isegi aerutajad „Sõudeklubist“ oma kergeste võidusõidupaatidega. Kuid jälle asjata — ikka võitis Tuki.

Tuki kuulsus kasvas. Teda kutsuti mitmesse linna oma imestusväärset kunsti kajakuga näitama ja võistlema — ja kõikjal ta jäi võitmatuks. Ja raha tuli... Ning mõneks ajaks oli ka ajakirjanduse tähelepanu temale tõmmatud.

Peagu üheksa kuud viibis Tuki Šotimaal — siis tahtis ta tagasi oma kodumaale — Labradori. Samal ajal pidi ka üks laev purjetama sinna hülgejahile ning Tuki otsustas kaasa sõita. Ta muretses laevale enese jaoks hulga tavalisi euroopalikke elutarbeid — isegi uue ilusa purjepaadi — nii meeldis talle Euroopa. Ta rõivad olid nüüd euroopalikud: vana eskimoülikonna ja jaku annetas ta ühele muuseumile.

Õnnelikult saabus Tuki Labradorile, kus omaste poolt, kui

surnuks peetud, suure imestuse ja rõõmuga vastu võeti. Kuid Tuki oli muutunud: talle ei meeldinud elamine eskimo lumeonnis või telgis, ta laskis enesele ehitada tugeva palkmaja, kuhu ahi ja kõik muud euroopalikud „mugavused“ valmistati... Tagajärjeks oli loomulikult, et abiellumisealiste eskimoneiude tähelepanu järjest enam Tukile pöördus... Kuid ta ei hoolinud neist, ta armastas juba aastaid kohaliku kaupmehe Andrew'i tütart Susannet. Peab ütleva, Susanne polnudki ilus: väike, jässakas, tõmpninane, punnpoškede, punaste juuste, kuid hää ja õilsa loomuga. Vaatamata oma välimusele tundus ta Tukile naiselikkuse ideaalina... Ja nüüd, kui ta omas ilusa puumaja ning oli rikas, läks ta kaupmehelt Susanne kätt paluma...

„Mina oma tütart eskimoga abielluda ei luba,“ sai ta vastu-seks. See purustas kõik Tuki ilusad tulevikulootused.

Ja endine elurõõmus Susanne nuttis päevad läbi...

Meelelahutuseks otsustas Tuki teha jahiretke sisemaale. Nüüd tõmbas ta jälle praktilised eskimorõivad selga, võttis oma parima püssi ja purjetas soodsa idatuulega mööda ligidalasuvat jõge sisemaale, mustarebase jahile...

Kivihein.

Peagu 20 kilomeetrit purjetas Tuki mööda jõge üles, siis peitis oma sõiduki tuttavasse ja kõrges kaljukaldas asuvasse koo-passe, mille tagumine osa näis sünge musta koguna. Nüüd sum-pas Tuki läbi madala kaldavee jõekaldale. Umbes pooletunnise asjatu kaljude vahel hulkumise järgi naeratas talle õnn: tal õnnestus lasta metskitse. Vaevalt oli pauk kõlanud, kui kuul-dus kriiskav sõjakisa. Ehmunult vaatas Tuki ringi: eemalt tuli relvastatud, umbes kümneliikmeline, Naskopindiaanlaste salk joostes tema poole. Vaid kiire põgenemine võis teda päästa nende küüsisist. Tee, mida mööda ta tuli, oli nüüd suletud — jäi vaid võimalus põgeneda sisemaa poole. Ta jooksis mis võis, kuid peagi muutus rada käidamatuks... Sõjakisa aga järjest tugevamaks, tuli ikka ligemale... Ta tee viis üle kaljurahnude ja lõhede, ikka edasi mööda tundmatut maad... Viimaks sulges ta tee lai, sügav, järsk kuristik, õigemini — kanjoon. Üle saada — võimatu; kõrvale pöörduda — võimatu, sest mõlemal pool tõu-

sid peagu püstloodis siledad kaljuseinad; tagasimineks oleks tähendanud kindlat surma. Tuki vaaats kuristikku: näha oli, et vast kümme meetrit langes sein püstloodis, siis õige vähe liuhka — kuid põhja silmad ei seletanud!

Kas anda end vangi või hüpata kuristikku, arutas ta. Esimene tähendaks kindlat, kuid vaevarikast surma piinatulbal; teine, juhusel kui kuristiku põhjas on säilunud veel paks kord lund — pääsmist. Ta valis viimase... Indiaanlased olid veel vast viiekümne meetri kaugusel. Mõned juba pingutasid vibunööre... Siis viskus Tuki äkki kuristikku, ja järgmisel hetkel oli ta indiaanlaste silmist kadunud. Mõned hetked seisis imestunud indiaanlased kuristiku serval ja lahkusid siis valjult juubeldades, teadmisega, et eskimo lamas purustatuna kuristikus.

Ja Tuki?

Hulljulge eskimo tundis end hämaras kuristiku põhjas kurnis hästi! Ta oli langenud vast kaksikümmend meetrit pehmele, elastsele massile, mille tõttu tal suuremaid vigastusi polnudki.

Imestunult uuris ta pehmet massi oma all. Lumi see polnud. Oli hoopis midagi muud. See oli viltjas mass umbes jalapikkuseist ja kollakashallidest kiududest, mis hobusejõhve meenutas.

„Mis võib see küll olla? On's see mõni kivihein?“ arutas Tuki, sest talle näis, nagu oleksid need elastsed kiud mingist painduvast kivimassist. Lõpuks pistis ta pundi „kiviheina“ tasku ja otsustas haritud inimestelt hankida selle üle lähemaid teadmisi.

Pääsi oli nüüd: kuidas pääseda sest kuristikust? Vertikaalseid, siledaid kuristikuseinu mööda üles ronida oleks võimalu. Kuid Tuki lootis, et läbi praegu küll kuiva kuristiku teatavil aastaajul ometi vesi jookseb ja seepärast peab selles leiduma ka mõni avaus.

Mitu tundi rändas Tuki mööda seda paarikümne meetri laiust kanjoni, ikka sinna poole, kuhu maapind madaldus, kuni lõpuks külgliseinad ühinesid. Ja tõesti! Sääli leiduski vaevalt kahe meetri kõrgune looduslik tunnel. Ettevaatlikult läks ta mööda „tunnelit“ edasi. Äkki märkas Tuki oma ees päevavalguse kuma. Päästetud! Tunnel suubus suurde veega täidetud koopasse. Ja ta suurimaks imestuseks oli sääli ta purjepaat!

Nüüd mõistis ta kõik. Kanjooon suubus jõkke! Ta sumpas läbi vee paati ja juhtis siis paadi jõkke ning taha jäi koopa mustav kurk — tunnel. Põhja pöördunud tuule ja voolu abil arenes kiirelt sõit koju.

Sai ikkagi.

See oli kahe päeva pärast.

Kaupmees Andrew seisis oma maja ukse ees ning mölgutas mõtteid uutest tehinguist nahkadega. Siis tuli Tuki, teretas viisakalt ja näitas talle seda „kiviheina“.

„Kas te ei võiks öelda, mis see on?“

„Ei tea, Tuki.“

„See näib olevat üks heinasort.“

„Ei või olla! Sellega ei saa keegi lambaid ega sokke toita!“

„Aga ehk on seda võimalik mõneks muuks otstarbeks kasutada?“

„Ei usu.“

„Ma küsin õige misjonärit.“

Ja Tuki sammus misjonäri juure.

„Noh, Tuki, mida soovid?“ päris vana vaimulik sõbralikult.

„Austatud härra, kas te ei võiks öelda, mis need on?“

Misjonär, kes kaunis hästi tundis loodusteadust, võttis kiud oma kätte ja uuris neid kaua. Lõpuks süütas ta küünla ja pistis mõned kiud tulle. Need hõõgusid küll, kuid ei põlenud.

„Arvatavasti on see mäelina.“

„Ometi kivistunud taim?“

„Ei. See polegi taim, vaid on tähelepanuvääriv mineraal, mida saab kedrata ja küduda ja mille „kangad“ ka palavaimas leegis on põlematud. Seetõttu tarvitataksegi teda mitmeks tööstuslikuks otstarbeks. Õieti on ta nimi asbest. Ja ma usun, ta on niisama hää kui parim Siberi asbest. Kust sa leidsid selle?“

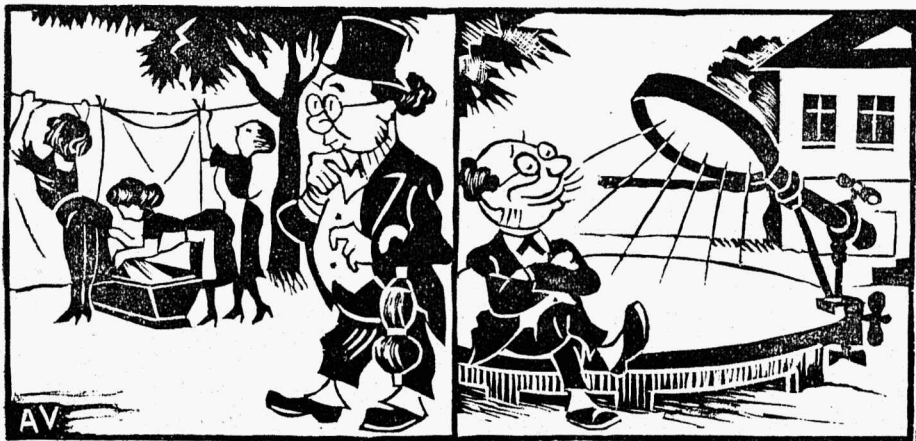
Ning Tuki jutustas oma juhtumusist jahil.

„On's teda säääl palju?“

„Ma arvan, palju laevatäisi!“

„Noh, Tuki, kas saad ka aru, kui suur õnn see on sulle ja su suguvõsale? Kui palju raha võid sa sellega teenida ja kui palju hääd selle rahaga korda saata!“

Professor Pigilinnu patent-

1. Kaastundja südamega näeb, kuis väsind pere pesu säeb professor härra Pigilind ja mõtleb: „Maailm, aitan sind!

2. Sest, kuigi aeg on kallis raha, pool päeva kuivada ei taha see neetud pesu. Päikest peab üks masin püüdma!“ Ja nii näeb

3. täis tänutundmust naismaailm, kel rõõmupisarais on silm: professor-isand aitab neid, ja veab pesulaadungeid

4. aparaadi alla voorina ja kiidab rõõmsa koorina: „Nüüd pesupäev on lapsenali, seks ära enam ilma vali!“

pesukuivatusaparaat.

5. Ja kus on kohvilobiring, säälsärab härra Pigilind, ta naiste lemmik ja suur pailaps, sest vabaks tegi ta nad vaevast.

6. Kuid ei häda lase oota ennast kaua. Eks sa vaata! Enne, kui veel märkab silm, on kõrvehaisu täis maailm!

7. Ja linad, põlled nagu õled on võtnud tuld, kõik järsku põleb! Ei midagi saa enam päästa, ei ühtki särki leegist säästa!

8. Ah, vaene härra Pigilind, kuis naisilm nüüd veel tänab sind! Ei muidu rahustada jaksa sa neid, kui ainult — välja maksa!!!

„Seda tahaksin südamest... Nii-siis, nende kiudude müügiga võib palju raha teenida?“

„Loomulikult. Ma ütlen sulle — säärane asbest maksab maailmaturul rasket raha!“

„Ma tänan...“

Ülirahuldunult ja suurte lootustega lahkus Tuki misjonäri juurest. Ta avaldas kõik oma lähemaile sugulastele. Tehti maha, et suurima tulu saab Tuki kui avastaja ja vähema osa jagavad teised omavahel.

Ja siis sõitsid mitmed paadid paljude eskimodega mööda jõge üles, et tuua läbi salapärase käigu palju palle ja pakke asbesti.

Indiaanlasi polnud karta, kuna need olid kolinud teise kohta. Ja kuigi neid oleks säälnud, oleksid arvukad eskimod oma tulirelvadega nende rünnakud edukalt tõrjunud.

Nädala pärast läks esimene suur asbestisaadetis ühel kuu-naril St. Johni poole teeles, kus kaks asjast huvitatud kaupmeest selle kõrge hinna eest omandasid.

Andrew kui ärimees haistis siin häid rahateenimise võimalusi ja tuli peagi Tuki juure ennast ärikaaslaseks pakkuma.

„Võid hakata mu ärikaaslaseks,“ vastas Tuki, „kuid — luba mul Susannega abielluda!“

„Susanne pead sa saama, sest ma näen, sa oled rikkaim ja targim eskimo kogu Labradoril.“

Ja juba nädala pärast laulatas vana misjonär Tuki ning Susanne.

J. D. Hanseni järgi V. Lang.

LEO WAISENBERG:**JACK LONDONI
SEIKLUSED**

Päätükk, milles kõneldakse Jack Londoni kodumaast ja ta esimesist eluaastaist.

I

Põhja-Ameerikat uhuvad läänes Vaikse ookeani vood, aga idas — Atlandi ookean. Kõigile on tuntud New-York, hiigellinn Atlandi ookeani kaldal. See linn kuulub Ühendriigele, Ameerika vägevaimale maale. Pole ka vähem tuntud Ühendriikide rikas sadamalinn San-Francisco, mis kerkib Vaikse ookeani kaldal. Vanad merikarud nimetavad seda linna lühidalt: „Frisko“.

Suur laht annab siin varjupaika ookeaniaurikuile. Aurikud veavad siia riisi, puuvilla, kakaod, kohvi, teed, aga veavad välja — masinaid, kangaid, paberit. Töölised laadivad ja klaarivad aurikuid tõstekraanade ja vagonettidega. Mastide mets, müra ja liikumine sadamas. Sadamasild on alati inimesi täis.

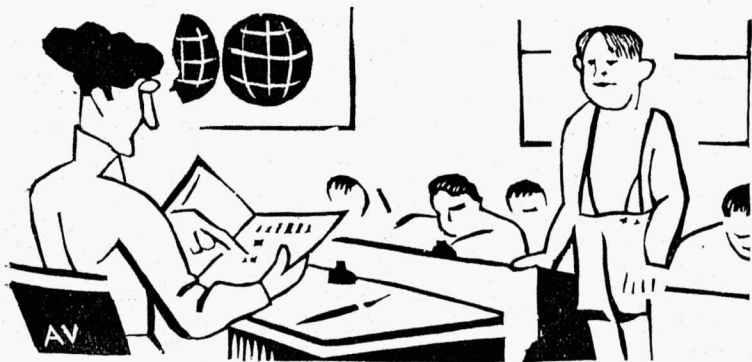
Uulitsad San-Franciscos on pikad ja sirged, majad mitmekordsed, väljakud avarad. Kolmandal uulitsal asub ilus kõrge maja. Ses majas elas viiskümmend aastat tagasi John Londoni perekond. John London ise oli tugev, laiaõlaline, tumedajuukse-line mees, kasvult kuus jalga. Kogu ta elu oli möödunud olelemisvõitluses, iga cent maksis talle rasket, vaevarikast tööd. Ta oli pärit vaesest talupoja perekonnast; üheksateistkümnne aastaselt ta kolis linna. Raske töö mitmesuguseis ehitusartellides ei toonud talle rikkust. Ta oli nelikümmendkaks aastat vana, kui suri ta naine, jättes talle maha viis last. Ta abiellus teiskordselt Floora Vellmoniga, töölise perekonnast neiuga.

12. jaanuaril 1876 Londoni perekonnas sündis tugev, priske poiss. Ta nimetati Johniks. Floora, lapse ema, oli haige. Ta

ei võinud ise vastsündinut rinnaga toita. Ja John London, vaatamata äärmisele vaesusele, pidi võtma amme, — miss Prentise. See oli suure kasvuga, tüse neegrineiu, alati meeldivalt ja lahkesti naerev. Ta naeratus avas silmipimestavalt valged hambad.

Poiss kasvas, hüüdis juba lõbusasti vastu kutsele „Johny“, ning hüüdis oma hoidjat — „Jenny mammi“. Möödaminejad pöördusid ümber, kui lapsehoidja läks väikese Johnyga jalutama. Milline suur, must naisterahvas ja väike valge poiss! Väike Johny oli selline lõbus linalakk, et Jenny mammi nimetas teda „Valge puuvillatopp“.

„Valge puuvillatopp“ jõudis viimaks sesse ikka, kus oli vaja hakata mõtlema õppimisele. Vanemad panid ta kooli, ja juba siin, mitte esimest korda, poiss avaldas oma iseseisvust, muutes oma nime teiseks, mis talle rohkem meeldis.

„Kuidas su nimi on?“ küsis talt õpetajanna.

„Jack London,“ vastas õpilane.

Õpetajanna vaatas nimestikku ja parandas teda:

„Sa tahad ütelda — John London.“

„Ei, preili,“ vastas poiss viisakasti, kuid kindlasti, „mu nimi on Jack London.“

Kodu teda hüüti „John“, kuid Jack — Johnist lühendatud nimi — meeldis talle enam.

Nii siis, kaheksa-aastaselt ta valis endale selle nime, mis jäi talle eluajaks ja kandus üle maailma, kuulsa ja armastatud kirjaniku nimena.

Jacki elu oli raske, täis seiklusi ja väsimatut tööd.

Jutustame siin, mida on Jack London elanud läbi lapsepõlves, noormehena ja küpses meheas.

Päätükk sellest, kuidas John Londoni perekond asus Aucklandi elama, ja kuidas viieaastane pojake Jack aitas isa põllutöös.

II

San-Francisco on kena linn. Kuid selleks, et siin elada puudust kannatamata, külluses, peab hakkama samasuguseks petturiks ja kaubitsejaks, nagu on kõik siinsed sahkerdajad. John London oli aus inimene ega mõistnud oma elujärge korraldada. Ta unistas linnast lahkumisest, et asuda kuhugi farmi ja hakata talupidajaks. Juhus kiirendas selle unistuse teostamist.

San-Franciscos möllas difteriit. Haigestusid sesse ka väike Jack ja ta õde Eliisa. Ema ei maganud öösiti ja raiskas viimase raha arstide pääle, et aga päästa oma lapsed. Aga lapsed lamasid liikumatult, meelemärkuseta oma voodikestes ja arst vastas kurnatud ema lõputuile küsimusile ainult õlgade kehitamisega: võib-olla saavad terveks, võib aga ka olla, et surevad. Ja juba ema, kes murest muljutud, mõtles sest, et küllap vist tuleb neil mõlemad lapsed matta ühel ajal.

Ükskord, kui ema valvas oma surevate laste voodite juures, tüdruk avas äkki oma sinised silmad ja naeratas kergelt. Varsti ilmus samane naeratus ka väikese Jacki näole. Ja kui tuli arst, tal jäi ainult kinnitada seda, mida juba taipasid vanemad: — lapsed on tervenemise teel. Arst soovitas Floora Londonil viia lapsed maale, et nad sääl värskes õhus võiksid kosutada oma jõudu. See nõuanne ühtus täiesti John Londoni ammuse unistusega — lahkuda sisetundeta kaubitsejate linnast.

Perekond kolis San-Francisco agulisse Aucklandi, mis asub lahe idarannikul.

Isa veetis kõik päevad töö juures. Pääle Jacki tuli emal hoolitseda veel viie, John Londoni esimese naise lapse eest. Väike Jack kasvas kui metslane. Ta polnud veel viit aastatki vana, kui ta hooleks usaldati kõik koduloomad — koerad, kassid, kanad ja muud.

Ükskord suvel, kui Jack oli juba viie aastane, ta istus toas nurgas, vaadeldes uudishimuga isalt kingitud mängukanni. Oli kuum lõunaaeg. Äkki ema hüüdis teda:

„Johnny! siin on sulle ämbritäis õlut. Vii isale põllule. Aga vaata, et sa maha ei loksuta!“

Poiss võttis ämbri; see oli raske ja ilma kaaneta. Jack pistis joostes isa juure minema, unustades ema hoiatuse ega pannud tähelegi, et pruun, vahutav õlu loksus üle ääre ta jalgadele. Ta jooksis kahest lähemast majast ja keldrist mööda ja ta ees laiusid juba haljad niidud ja põllud. Taamal oli vaevalt märgatav ta isa, kes sammus adra järel.

Jack tasandas sammu. Ta teadis, et täiskasvanud armastavad väga õlut. Tähendab, õlu on maitsev.

Aga talle, Jackile, polnud veel kunagi õlut antud. Miks ei tohiks ka tema, väike poiss, proovida maitsvat jooki. Ja mida enam Jack edasi astus, seda enam ta tahtis proovida keeldud jooki. Aga õlu loksus ämbri maha.

(Järgneb.)

Jõudu, vikerlased!

Selle numbriga alustab „Vikerkaar“ oma k a h e k s a n d a t aastakäiku. Ta tahab endiselt olla elurõõmsa ja teotahtelise noorsoo ajakirjaks, tuues põnevaid jutte, tehnikat, nalja, lõbusaid ülesandeid, suurmeeste romaniseeritud eluloojutustusi ja suurel hulgal ilusaid, huvitavaid pilte. Selles numbris hakkas ilmuma seikluste printsipi Jack Londoni elulugu, mis on põnevam ja õpetlikum igasugusest romaanist.

Kõigi noorte lugejate üllatuseks hakkab „Vikerkaar“ sellest numbrist pääle ilmuma k a k s k o r d a k u u s, 16 lk., ja maksab endise 25 sendi asemel 10 senti nr. Toimetus loodab, et leht oma odava hinna ja sagedama ilmumisega suudab veelgi suuremal määral võita oma lugejaskonna poolehoidu.

Arva, arva, mõista, mõista!

Üks mõistujutt...

Ma ei tee ainult lennuasjanduse ja füüsikaga tegemist, vaid olen ka loodusteadlane. Meil aias kasvab pähkli-põõsaid. Kuid on ikka vilets, kui saaki (s. o. pähkleid) ainult sügisel saab ja muul ajal pühi suu puhtaks. Nojah, katsusin siis sellest pähkli-põõsast teha säärast, et annab ja kannab kogu aasta vilja. Tegingi. Istutasin põõsa lillepotti ja panin toanurka kasvama. Sää! ta nüüd on: ühe oksa küljes urvad, teise küljes puha valmis pähkleid jne. Sää!t ma nüüd teilegi serveerin. Aga noh, saatke teiegi tublisti lisa, ikka see üks põõsas ei suuda küllalt anda. Saatke siis lisa, purege antuid ja saatke puremistagajärjed toimetusele näha hiljemalt 5. detsembriks. Et aga asi libedamini läheks, on puremispreemiaks määratud hää ja huvitav raamat.

Hääd isu!

MICKI-HIIREKE.

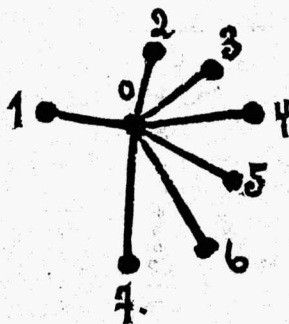
P. S. Et mina oma pähkli-põõsastega elutsen targas Tartu linnas, siis saatke lahendused otsekohe siia, aadressil: Micki-Hiireke, Ülikooli t. 21, Tartu. — Siitkandi lugejad võivad oma vastused isiklikult minu kirjakasti lasta. Selle leidmine pole tepe mitte nii keerukas, et „erst links, dann rechts, dann wieder links, — geradeaus, —“ ei, kirjakasti pilu on kohe paraaduksest sisse astudes p a h e m a t kätt ukseks. — Ärge aga end lehepoiste lärmist laske eksitada. Need vahvad sellid teevad siin iga õhtu niisukest mürtsu, et mõni kartlikum möödamineja verest ära langeb. Tühi kartus kõik! Silma ega kõrva pole tänini veel keegi kaotanud. Nii-siis — Aufwiederhören!

MICKI.

Uusi ülesandeid.

7. Algooskõla-mõistatus.

1—0—2 metsapuu, 1—0—3 on suvehommikuti maas, 1—0—4 niisutama, 1—0—5 toob kasu, on..... 1—0—6 kasvatusteaduslik ajakiri Eestis, 1—0—7 must, koristamatu (rahvapärastelt).

8. Arvmõistatus.

$$\begin{array}{|c|c|} \hline \square & 0 \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline 3 & \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|} \hline \square & 6 \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|} \hline 4 \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline \square & 0 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|} \hline \square & \square \\ \hline \end{array} : \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|} \hline 2 \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|} \hline 7 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|} \hline 3 & \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|} \hline \square & 0 \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|} \hline 7 \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline 5 & \square \\ \hline \end{array}$$

Tühjad ruudud täita arvudega, nii et ülesanne lahenduks. Igasse ruutu vaid üks number! Joonest ülalpool kohakuti olevate arvude summa liita ja asetada vastavasse ruutu joone all. Tehed teha antud järjekorras.

9. Keerukas ülesanne.

Kuidas saab 181-st lahutada 101, et 101 järele jääks?

Nr. 30. lahendused.

1. Spiraalmõistatus.

2. Keeruline küsimus.

Number 8 jagame keskelt joonega pooleks — saame 2 nulli.

3. Arvülesanne.

1	3	4	2
4	2	1	3
2	4	3	1
3	1	2	4

4. Nimekaarte.

Elukutsed: kingsepp, kirjanik, talunik.

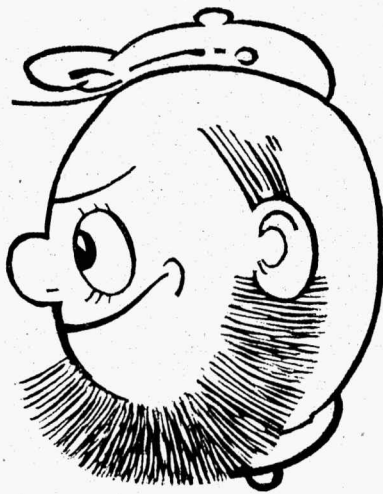
5. Kah salakiri.

Minu nimi on endine.

6. Raha.

3 viielist, 2 kolmelist ja sendine.

Peitepilt.

Siin on kapten Sõõrhabe. Aga kus on ta vahva madrus Püstukk?

Toimetuse: J. Käis, J. Parijõgi, O. Luts, A. Oengo-Johanson, M. Nurmik, H. Valma, Th. Brandt. Vastutav ja tegev toimetaja: M. Nurmik. Talitusjuht: H. Valma. Väljaandja: „Töökooli“.

Toimetuse ja talituse: Tallinna, V. Roosikrantsi 3.

Tellimishind: aastas 2 kr., poolaastas 1 kr., üks.knr. 10 s. „Vikerkaar“ ilmub 20 numbrit aastas. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutised.